

A nép nevében a nép ellen

2023 július 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A baloldal sohasem változik, és ha teheti, a végkifejlet mindig a véres terror

Küzdést?!, létharctól elszokott, vérb? életen és halálon jobbra távoli vidékekr?I közvetít? tévécsatornák tudósításait nézve korunk borzongó, kényelmes embere hajlamos megdöbbsenni, amikor rendre leveti ideológiai tótágasokban fogant áltudományos társadalommérnöki álarcát a megtestesült lét politikai szférájában közönségesen baloldalként azonosítható sátáni alvilág, és megmutatja pszichopatologikus brutalitását szóval és tettel egyaránt. Közeli példaként elég az idegen érdekek zsoldoshadának választási gy?zelme esetére a jogállam felfüggesztését eltökél?!, magyarul az 1945 utáni vérbosszúhoz hasonlatos lincseléseket kilátásba helyez?, a jobboldali közszerepl?k holttesteit vasvillával teherautókra hányni vágó operett-Szamuelyk démoni hörgését ideidézni, nem beszélve az e szellemtelen szellemiséget gyakorlatba ültet? Antifa-terroristák februári budapesti gyilkossági kísérleteir?!, amikor válogatás nélkül vertek felismerhetetlenre általuk prédának tekintett embereket a f?városban.

Egészséges ember irtózik e kénkövesen fortyogó infernótól, ugyanakkor meglep?dni nincs okunk. A baloldal az irigység, a bosszú, a gy?lölet bódulatában verg?dik, amióta csak belépett a leírható, megtapasztalható történelembe, és ha tehette, a népre hivatkozva a nép akarata ellenére üldözte, pusztította, gyilkolta a népet.

Az osztályharcot hirdet? vérszomjas baloldali diktatúrák kifejlett fázisukban végül mindig válogatás nélkül nyakaztak le, akasztottak fel arisztokratát és hétszilvafás nemest, polgárt és papot, földm?vest és munkást.

És miként Tamási Áron helyesen megállapította, azoknál sem más a helyzet, akik a baloldal szelídebb színeit hordják, legfeljebb a modor nem tragikus, hanem operettszer?.

Mert a baloldal nem adhat mást, csak mi lényege. Isten teremtett világát megtagadva felforgatni, szétilálni, széztúzni, elpusztítani a normalitás rendjét – ez e történelmi disztópia lényege.

A bolsevizmus lélektani gyökerei régmúlt, ismeretlen id?kig nyúlnak vissza, de nem tévedünk nagyot, ha az ördög rabigájába ejtett emberek eltömegesedésében keressük a magyarázatot. Mindenesetre a baloldaliság megragadható történelmi megjelenése nagyjából a keresztény tanítást, az államot, a társadalmi hierarchiát feldúló szándékozó, premarxista osztályharcos hisztériákkal is súlyosbított XV. századi huszita eretnekmozgalomban, kés?bb Cromwell puritánjainak XVII. századi tömeggyilkosságaiban azonosítható, a XVIII. századi jakobinus szekta pedig már a hamisítatlan, kifejlett bolsevizmus terrorját szabadította rá Franciaországra. Különösen

a fest?i Vendée megyére, melynek lakói fellázdak a történelemhamisító szóhasználattal nagynak nevezett, valójában gyalázatos és véres franciaországi szabadk?m?ves forradalom és az abból kifejl?d? jakobinus terror ellen.

Külön elemzést érdemelne, most azonban csak rögzítjük a tény: maga a latin gyöker? terror szó francia eredet?, és a jakobinusokkal került be a politikátörténet szótárába.

Az események valójában ismer?sek lehetnek kés?bbi id?kb?!, mégis hasznos megismerni a történelem els? nagy ellenforradalmának megrendít?en h?sies történetét. Nem, ez nem elírás. A mélyrétegek feltárását most mell?zve rögzítsük: a forradalom mindig valamely ideológiai alapon izgatott társadalmi kisebbség által manipulált, „csinált” felfordulás, amely szükségképpen terrorba fül. Ezzel szemben az ellenforradalom az akció–reakció logikáját követ? helyreállító, értékvéd?, értékment? fellépés.

E jobboldali axiómát el?rebocsátva érthet? meg az a h?sköltemény, ami 1790-t?I kezd?d?en kibontakozott a Vendée-ban. Abban az évben a forradalmi felforgatók arra akarták kényszeríteni a papokat, hogy Isten és a király helyett az újonnan összeeskábált, úgynevezett forradalmi „alkotmányra” esküdjenek föl.

Aki nem volt hajlandó a baloldali világi hatalomnak behódolni, azt eltöltötték szolgálatától, és helyükre – kés?bbi, de találó kifejezéssel – békepapokat ültettek, akik nem Isten igéjét, hanem a baloldali zagyvaságokat prédikálták a népnek, amelyet – mint mindig – a baloldal diktatúrája saját maga hagyományaitól, hitét?!, önazonosságától akart megfosztani.

Ámde az „alkotmányos” békepapok szertartásain üresek maradtak a templomok. A hív?k ragaszkodtak igazi papjaikhoz és a hamisítatlan kereszténységhez. A feszültség n?tt, id?vel Adjátok vissza Istenünket! jelmonddal szervezett ellenállás lobbant fel. A párizsi forradalmi Konvent válaszul deportáltatta az ellenszegül? papokat, és tömeges sorozást rendelt el Vendée-ban. Pedig ?k még a baloldal „szelídebb színeit” képviselték – csak éppen

módjuk nyílt a teljes kibontakozásra.

Kétszázharminc évvel ezelőtt, 1793-ban a szélsőbaloldal legszélén a jakobinusok ragadták kezükbe a hatalmat. Forradalmi terrort vezettek be, ahogy az később minden bolsevista puccs során történt. (A bolsevizmus soha, sehol sem került kormányra a nép akaratából, az uralmat kizárólag államcsinnyel, a többség akarata és érdekei ellenére szerezte meg, és diktatúrával tartotta fenn.) Mi sem jellemzőbb rájuk, mint

a jakobinusok egyik vezére, a halál arkangyalának is nevezett Luis Antoine de Saint-Just uszító szónoklata, aki azt üvöltötte, hogy nemcsak a velük szemben állókat, hanem mindazokat meg kell büntetni, akik nem cselekednek a forradalomért. Ugyanezt hirdette 1919-ben a magyar vérben fürdő Szamuely, mondván, mindenki halál fia, aki akár csak hallgat,

majd 1945 után az ugyanolyan Rákosi, hogy tudniillik

„aki nincs velünk, az ellenünk van”.

Amikor aztán a fékevesztetten tomboló jakobinus terror a francia nemzet színe-javát, köztük a törvényes uralkodót, XVI. Lajost guillotine alá küldte, a Vendée-vidéken végleg betelt a pohár. Nyíltan elutasították a baloldali forradalmat, a köztársasági ötletet, és a még gyermek trónörökös, azaz a Dauphinet XVII. Lajos néven uralkodójuknak ismerték el. 1793 tavaszán kirobbant a Vendée Militaire (Harcoló Vendée) néven híressé vált ellenforradalom; egyházi papok, királyi nemesek és katonák vezetésével háromezerezer paraszt indult meg a jakobinus terror ellen. Kérésükre előbb Charles de Bonchamps márki, később a csupán huszonegy éves Henri de La Rochejaquelein állt élükre, noha reménytelennek ítélte ügyüket, de elkötelezettsége, neveltetése nem engedte, hogy elbujdosson a történelem által rá mért kötelesség teljesítése el.

„Ha rohamozok, kövessetek! Ha meghátrálok, lőjetez agyon! Ha meghalok, bosszuljatok meg!”

– buzdította a felkelőket az ifjú arisztokrata.

A rojalista csapatok eleinte gyzelmesen meneteltek előre a Bourbonok fehér zászlaja alatt – erre utalva nevezik azóta is az ellenforradalmárokat fehérnek. Pedig a rongyos, facipős felkelők fegyverzete javarészt kaszákból, cséphadarókból, fejszékbe állt, komolyabb hadiszerszám csak elvétve akadt arzenáljukban. Ám a jakobinus vörösteror egy év alatt válogatott brutalitással szétzúzta a hősök seregét. A szabadkőműves jakobinus köztársaság katonahőhéra, Francois Joseph Westermann tábornok írta egyik jelentésében:

„A Vendée nincs többé. [...] A gyermekeket lovakkal tiportattam el, az asszonyokat pedig lemészároltattam.”

Íme, ez a történelmi baloldal. Az örök baloldal, mely soha nem változik, és mindig csak a lehetőségre vár.

A guillotine-októl Szamuelyék, Rákosiék, Kádárék akasztófáin át Gyurcsány gumilövedék-záporáig egyenes az út,

és mindig vannak olyanok is, akik elméletileg-ideológiailag megalapozzák, megmagyarázzák a terror szükségességét. Az Istent szolgáló örök jobboldal küldetése, hogy újra és újra gátat vessen a sátánista baloldalnak.

Borítókép: Robespierre, Danton és Marat, a jakobinus diktatúra vezetői Alfred Loudet festményén (Fotó: Roger-Viollet / Europress / AFP)

Ágoston Balázs

www.magyar nemzet.hu

Ajánló